2019/3

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

Obr.2 Oheň Lásky

Šest barev duhy poutník v očích má
a sedmou stále hledá.

Jen upřímná pouť ke Světlu
mu k šesti sedmou přidá.

Závoj mámení když dodoutnal,
ze Zdroje Pravdy srdce pije,

ten poutník, který Cestou nezklamal,
sedmerou barvou lásky žije.

Obr.1. Lenka Havlíková: Kvetoucí svět _ _ _ _ _ __ _ _ _ _ _obálka s. 1
Obr.2. Jarmila Plotěná: Oheň Lásky _ _ _ _ _ __ _ _ _ _ _ _ _ obálka s. 2
Obr.3. Jarmila Plotěná: Slunečnice (foto) _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ obálka s. 4
Obr.4. Jarmila Plotěná: Krajina Blíženců z cyklu Horoskopy _ _text s.1
Obr.5. Lenka Havlíková: Poslové minulosti _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ text s. 6
Obr.6. ThMgr. Milan Klapetek: Foto z internetové korespondence
_ _ _ _ _ _ _ _text s. 8
Obr.7. Magda Pulicarová: Motýl _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ text s. 19

Obsah

Obsah časopisu 1
Zveme na Květinovou slavnost *(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná)* 2
Symbolika Květinové slavnosti (*Rev. Miloš Mikota)* 4
Vytvoř květinu *(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná)* 5
Žije ještě duch slovanský? *(ThMgr. Milan Klapetek)* 5
Buddhismus a osmidílná stezka *(Ing. Pavel Sedlák*) 8
Vlastnosti "džňánina" *(PhDr. Jan Vachuda)* 10
Jak člověk hledá Boha *(Rev. Mgr. Jarmila Plotěná)* 14
Kuřátko a my *(Eva Švecová)* 16
Minihistorka *(Magda Pulicarová)* 19
Sni Sny (*Ivo Koukol)* 20
Vzpomínka na bratra Gabriela *(PhDr. Radovan Lovčí)* 20
Pegásek červen 2019 *(Bc. Daniel Novotný)* 23

Obr. 3. Krajina Blíženců

Jarmila Plotěná

ZVEME NA KVĚTINOVOU SLAVNOST

Už máme skoro léto a začíná být krásně. V Brně to máme už několik roků tak, že květen uteče velice rychle při nejrůznějších kulturních a duchovních setkáních. U nás na obci je to již tradiční, téměř po třicet let každoroční, Otevírání studánek. To letošní v Křepicích bylo ještě ve znamení dosti chladného počasí. Vzpomenuli jsme na ses. Dr. Miladu Škárovou, recitovali úryvky z textu Otevírání studánek, vystoupila Musica Regina a odpoledne jsme někteří zakončili na útulné místní Chalupě. Dobře nám tam bylo, právě tak jako při návštěvách brněnských muzeí a jiných historicky významných míst u příležitosti Noci muzeí. Noc kostelů, jsme o týden později neoficiálně zahájili na naší Staňkově shromážděním s promluvou o duchovních hodnotách unitářství a potom jsme se tak nějak spontánně společně vydali do různých kostelů. Kdo chtěl navštívit a skutečně prožít a nejen uvidět a obdržet razítko do informační brožurky, že „v příslušném kostele byl“, stihl tak dvě, nanejvýš tři místa. Naše skupinka zůstala v evangelickém kostele, kde byla výstava fotografií z Izraele a hudební skupina tam hrála chasidské písně. Potom jsme navštívili pravoslavný Chrám sv. Václava. Někteří si fotili bohatou výzdobu a znovu si připomenuli, že v Brně vlastně máme, co se týká pravoslaví, určitou zvláštnost. Chrám je zasvěcen českému národnímu světci a také v něm najdeme některé české světce vyobrazené. Každý mohl sám pro sebe v Noci kostelů něco objevit.

Brněnská veřejnost má velice ráda tyto akce, více lidí si již všimlo, že ve městě při nich vládne zcela „jiná atmosféra“, nějak výjimečně důstojná a skoro slavnostní. Lidé nespěchají za prací nebo za nákupy, ale jdou se vzdělávat a nebo něco nevšedního prožít. Je tu jakási solidarita, vzniká tak nijak neorganizované různorodé, přesto harmonické, společenství. Inu, jednota v různosti.

Také Vám to připomíná naši Květinovou slavnost, kdy nejrůznější květiny shromáždíme do jedné kytice? Jistě a již brněnskou KVĚTINOVOU SLAVNOST připravujeme. Letos by měla být zvláště výjimečná, neboť na ni vystoupí koncertní a operní pěvkyně Marie Sedláčková a Věra Bakalová, pěvkyně s velkou koncertní činností v zahraničí. Po vlastním květinovém obřadu bude vernisáž výstavy obrazů. Téma Květinové slavnosti bude tentokrát také nevšední, totiž “KOŘENY SLOVANSTVÍ“.

Jak to celé vlastně vzniklo? Tak nějak “samo od sebe". Dosti často se setkáváme s tím, jaké velké znalosti mají lidé o jiných národech, historických obdobích a kulturách, často je podrobně studují a také obdivují.

Je to sympatické a je to jistě přínosem naší otevřené společnosti, jejíž zákony i celková atmosféra umožňuje v nebývalé míře lidem cestovat, setkávat se a poznávat tradice, kulturu a náboženství jiných národů. Ale známe dosti svoje vlastní?

Nedávno jsem byla na vernisáži obrazů paní Lenky Havlíkové, kde paní Věra Bakalová kromě ukázek svého přebohatého repertoáru, recitovala Sukův melodram na Zeyerovu báseň Radúz a Mahulena. Ano, dávní Slované, podivuhodný lid spjatý s přírodou svými obřady, uctívající studánky a přírodní bytosti. Hned se mi vybavovaly obrazy Slovanské epopeje Alfonse Muchy, staré pověsti a báje i pohádky slovanských národů - celá ta mohutnost a svým způsobem i "exotičnost", která se běžně očekává od vzdálených kultur. Také z obrazů Lenky Havlíkové na nás hleděly tváře jako z dávnověku, v jemných liniích se vynořující z nebytí. Z nekonkrétna, neurčita nabývající určité nevnucující se tvářnosti. V cyklu Cesta člověka, tedy mého výtvarného snažení, se najde také dosti symbolů, které připomínají dávná společenství kolem plápolajícího ohně, kde se vyprávějí příběhy a člověk se setkává skrze mýthus se svou vlastní podstatou až k nepaměti, až k nepaměti. Vyvstávají symbolické postavy, které nepotkáme na ulicích, ale spíše sami v sobě, třeba Víra, Naděje a Láska nebo krajiny duše odkudsi z hlubin vlastní prehistorie, kde se ještě nemluvilo řečí a nepsalo písmem, ale přímo obrazy.

A tak oblečme svátečního člověka, vezměme květiny a lipové ratolesti a sestupme ke kořenům, ke svým vlastním, velmi blízkým kořenům, které jsou kdesi hluboko v nás a přijměme pozvání na

KVĚTINOVOU SLAVNOST BRNĚNSKÝCH UNITÁŘŮ KE KOŘENŮM SLOVANSTVÍ v pátek 28. června v 17:00 hod v hotelu MORÁVKA V BRNĚ,

Komárovské nábřeží 2 BRNO (naproti AZ TOWER).

Vystoupí koncertní a operní pěvkyně
VĚRA BAKALOVÁ - alt, recitace,
MARIE SEDLÁČKOVÁ – soprán,
FRANTIŠEK KRATOCHVÍL – klavír.

Po naší tradiční Květinové slavnosti s obřadem Jednota v různosti a promluvou KOŘENY A KVĚTY si každý účastník odnese jinou květinu než přinesl a bude následovat vernisáž obrazů Lenky Havlíkové a mých.

Prostor sálu v hotelu Morávka je dostatečný a je možno pobýt i na se sálem propojené zahradě. Pozvěte i svoje rodinné příslušníky a přátele. Hosté jsou vítáni.

Krásný již letní čas nám všem přeje

Jarmila

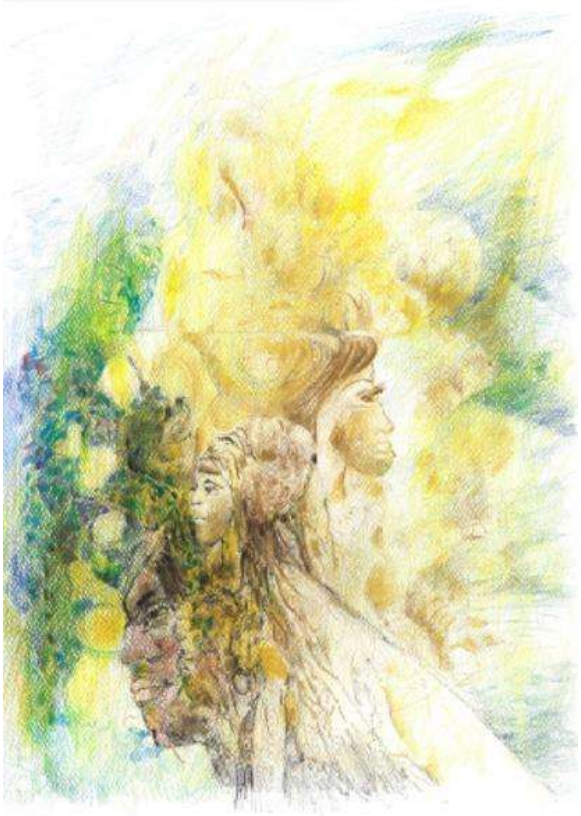

Obr. 5. Poslové minulosti

Miloš Mikota

SYMBOLIKA KVĚTINOVÉ SLAVNOSTI

Květinová slavnost je symbolickým vyjádřením našich tužeb a našeho úsilí. Br. N. F. Čapek zavedl tuto slavnost v NSČU, aby jak sám pravil "vzdělávala symbolem a nikoli pouze slovem". V prvních svých promluvách bratr Čapek vysvětloval symbolismus květinové slavnosti. O květince řekl, že je božská, že ji žádný člověk uměle nedokáže vytvořit. Byl by to jen "mrtvý padělek bez vůně a života, nic víc".

Jelikož květina, kterou si každý účastník přinese, symbolizuje jeho jako člověka, květiny ve společné váze symbolizují naši sounáležitost, naše bratrství a sesterství a jednotu v různosti, která je základem tolerance a demokracie. Bratr Čapek zdůraznil v "květinovém symbolu" dobrovolnost každého jedince a uvědomělou svobodu umět se rozhodnout pro dobrou věc.

Tento květinový symbol, zavedený zakladatelem NSČU byl za II. Světové války a brzy po ní rozšířen, zejména působením IARF, do mnoha unitářských sborů na Západě, ale i do Austrálie a na Nový Zéland.

Symbol Květinové slavnosti nám říká: „nechtějme být všichni stejní, ale chtějme být stejně snášenliví a vzájemně tolerantní". Jedině tak lze budovat něco hodnotného a ušlechtilého v naší i širší společnosti.

Jarmila Plotěná

VYTVOŘ KVĚTINU

Vytvoř květinu, její něžnou krásu,
však člověk dovede krásu vytvořit.

Vytvoř květinu s její zvláštní vůní,
vždyť člověk dovede i mistrem vůní být.

Vytvoř květinu, ať ve větru se sklání,
vždyť jemný pohyb umíš strojům dát.

Vytvoř květinu, ať po svém rozvinutí
umí půvabně a něžně uvadat.

Vyrobíš květ, budeš-li jen chtít,
vytvoříš krásu, nebude však žít.

Milan Klapetek

ŽIJE JEŠTĚ DUCH SLOVANSKÝ?

Ve slovanské hymně "Hej Slované!" se sice zpívá, že bude žít na věky, ale nějaké viditelné důkazy pro toto tvrzení se hledají jen stěží. Mluvit v současné době o slovanství je asi podobné, jako mluvit o pragmatické sankci nebo Kroměřížském sněmu. Má to s tím společného pouze ale právě to, že málokdo už ví, co to vůbec je a ve svém myšle-

ní se bez toho docela dobře obejde. Zkusil jsem se tedy na tuto věc podívat, a uviděl jsem asi toto:

První dojem, který člověk asi vytvoří ze své zkušenosti, bude ten, že slovanství a jakékoliv vlastenectví je beznadějně "out". Za našich mladých let se člověk ještě s pojmem "vlast" setkal poměrně často, a byli i lidé, pro které to nebyl prázdný pojem. Nu, a se slovanským světem jsme byli spojeni tak těsně, že to snad ani více nešlo. Dnes slovo "vlast" neuslyšíte jak je rok dlouhý a o významu slovanství je možno se jednoduše přesvědčit i tak, že se podíváte na internetovou diskusi k tomuto tématu. To, co tam uvidíte, vás zbaví iluzí. Na pozadí hlasů, křečovitě vykřikujících, že "patříme k Západu!", které o nějakém našem slovanství nechtějí ani slyšet, najdete ovšem i zmínky o několika proslovanských táborech či hnutích, deklarujících se jako nositelé slovanství a slovanské myšlenky či ducha. Z diskusních příspěvků však vyplývá, že jsou všechna navzájem správně slovansky nesvorná a podezírají se z kdejakých postranních zájmů. I když je internet plný hoaxů a fake-news, v tomto případě asi výjimečně zrcadlí smutnou realitu.

Jaká by tedy mohla být role slovanství v našem životě a co to vůbec znamená "být Slovanem"? Pro odpověď je asi dobré vrátit se k minulosti, kdy v době vzniku národního sebevědomí byly definovány povahy jednotlivých etnik. Charakteristiky, které se v té době objevily se dodnes tradují, a i když mají daleko k něčemu, co by bylo možno prohlásit za "vědecky ověřený poznatek", něco na nich bude ... Co se lze dočíst o tom, jak viděl Slovany třeba Herder? Jednotný národ Slovanů popisuje jako mírumilovné, krotké a zemědělsky zaměřené venkovany, kteří jsou mravní a pohostinní. Věnují se nejvíce zemědělství a drobným řemeslům, ale jsou tvořiví i v kultuře. Označoval je za národ, který nestojí o dobývání a nadvládu nad světem. Kvůli jejich postojům však prý bývali často podrobováni, a to nejdříve Franky, poté Sasy, a také Tatary. Slovany Herder dále popisoval jako v boji statečné, ale v porobě lhostejné. A co bylo pro obrozence nejdůležitější, věřil, že Slovany čeká svobodná budoucnost, kdy si budou dokonce vládnout sami! U Slovanů se také dlouho praktikovala "zádruha", společné vlastnictví půdy, což slovanskou povahu obdivuhodně dokresluje. Toto se dočtete, a k tomu ovšem z jiných zdrojů dodejme, že Slované byli viděni jako nesvorní a hašteřiví. Dušan Třeštík k tomu kdysi dodal ještě jeden důležitý rys – Slované byli národem, který necítil potřebu se k něčemu vyvíjet, jejich cílem bylo prostě "být".

Být Slovanem by asi dnes znamenalo hlásit se nějak i k těmto vlastnostem. Jenže, ve světle hodnot, které "moderní svět" vyznává

a praktikuje, není nějaká mírumilovnost, pracovitost a pohostinnost vůbec ničím žádoucím a ceněným. Tyto vlastnosti vás dnes předurčují jedině k tomu, být a zůstat navždy "loser", tedy ten prohrávající a poražený. Co když je to však právě tak, že by náš dravý svět, bezhlavě se "vyvíjející", aniž ví kam a k čemu, právě to potřeboval?! Možná by mu prospělo něco z vlastností a hodnot onoho slovanského světa, a to alespoň jako srovnání a memento. Možná by vůbec neškodilo právě tyto vlastnosti, mající ke křesťanství rozhodně blíže než ono teutonské "Čeho se můžeš zmocnit, toho se zmocni!" jednoduše uvádět do života!

Prosazování slovanství může být chápáno různě. Běžná cesta spočívá v tom, že se založí hnutí, uspořádají se konference a myšlenka se začne propagovat v médiích a na mezinárodním fóru. Jenomže, tato cesta ztroskotá na tom, že se Slované nebudou schopni domluvit, kdo za ně mluví, probudí se stará nepřátelství a vše skončí rozpačitým fiaskem.

Já volím a zvolil jsem cestu jednodušší. Nadefinoval jsem si slovanství z toho nejlepšího, co se o Slovanech kdy řeklo nebo soudilo, a snažím se jednoduše v tomto smyslu Slovanem být. Nepotřebuji se s nikým handrkovat o to, co je to slovanství, a je to tak asi to nejlepší, co mohu pro slovanství udělat. A především se za to, že jsem Slovan, nestydím, a nesnažím se vecpat se někam, kam nepatřím a kde o mne nijak nestojí. Není to mnoho, ale Slované byli vždycky skromní. Jako křesťan jsem sbratřen se všemi lidmi, moje slovanská rodina i pravlast je však na Východě.

Podíváme-li se na naši planetu, pak je to spíše ona slovanská povaha, která slibuje nějakou pokojnější budoucnost. Budeme-li všichni "zdravě" draví a rvaví, pozabíjíme se navzájem. Žel, i Slované si nezřídka nechávají vnutit sobě zcela cizí normy - chorobnou potřebu vítězit, dobývat, být první, a "úspěšný". (tím ovšem nechci říci, že by někdy Slovanům trocha té germánské systematické cílevědomosti neškodila). Co je z jedné strany možno vidět u Slovanů jako nedostatek, to z jiného úhlu viděno představuje přednost či dokonce ctnost. Slované nikdy nezplodili netolerantní agresivní rasovou teorii své vyvýšenosti, neměli ani svého Gobineaua ani Chamberlaina (autoři rasové teorie o nadřazenosti Germánů). Mírumilovnost by byla jistě tomuto světu potřeba převelice, avšak mnozí právem připomínají to, že Rusko posunulo své hranice až do samé nejtěsnější blízkosti základen NATO…

Věci, točící se kolem otázek ras a národů mají tendenci zvrtnout se v nenávist a katastrofu. Doporučil bych proto při uvažování o těchto tématech určitou minimální dávku humoru a sebeironie, Při zmínce o slovanství se mně vždy vybaví tato fotografie, na které jsou všechny kladné i záporné vlastnosti Slovanů vyjádřeny v úsporné humorné zkratce. Tento Slovan dává svým vyrovnaným klidem najevo, že více věří v člověka po své pravici a v "něco nad sebou", než v nějaké čtvrté kolo. To je teologicky i filosoficky obrovským potenciálem nabitý životní postoj. Slovanský svět je nositelem zvláštní životní moudrosti, jakési tresti či koření, které by velice prospěla globální chuti tohoto světa. A to je ten duch slovanský, který bude žít na věky, pokud se ho nebudeme snažit prosadit metodami světa neslovanského.

ThMgr. Milan Klapetek

Pavel Sedlák

BUDDHISMUS A OSMIDÍLNÁ STEZKA

Je to trochu opovážlivost, vyjadřovat se k buddhismu, když u nás dnes působí více škol, od mnišsky strohých a střízlivých théravádových mnichů, až po mahájánové buddhisty, nebo "divoké" vadžrajánové tantriky. Unitářům je blízký "západní" buddismus, přizpůsobený našemu kulturnímu okruhu. Sluší se zde připomenout, že na vytváření západního pojetí buddhismu se podíleli také Fráňa Drtikol, nebo Vincenc Lesný. Do Drtikolovy linie můžeme tak trochu počítat i Mílu Tomášovou, ačkoli sama praktikovala a učila spíše křesťanskou nauku. Ve své knize "Za čas a prostor" píše, jak jí Fráňa pomohl "vylézt" z "třetího vnoru", když se jí zalíbilo ve sféře "vševědoucnosti". Není pochyb, že Míla Tomášová buddhistickou cestu znala a prošla i když ji těžko můžeme označit za buddhistku. Za jednoho z pokračovatelů této linie můžeme považovat také současného mystika Petra Pavlíka, který skvěle a s hlubokým pochopením vykládá současný "západní buddhismus", v jeho výkladech se staré Buddhovy sútry potkávají se současnou západní racionalitou

a psychologií.

Co se týče Unitarie, zažila "přímý kontakt" s buddhismem již v 60. letech minulého (tj. dvacátého) století, kdy v Pražské obci unitářů proběhnul cyklus "Tajné nauky Tibetu", vedený Eduardem Tomášem. Tyto přednášky jsou dodnes dostupné v podobě knih nebo audionahrávek v Praze ve vydavatelství Avatar. Společně s Eduardem Tomášem tehdy v Unitarii působila i výše zmiňovaná Míla Tomášová.

Buddhismus jako nauka je kodifikován ve "třech koších" učení. Vinajapitaka (Koš kázně) je souhrn pravidel hlavně pro mnichy. Sútrapitaka (Koš rozprav) obsahuje Buddhovy výroky a události z jeho života. Abhidharmapitaka (Koš vyššího učení, Koš dharmy) má být "vyšší" filosofie sestavená mnichy na základě Buddhovy nauky. Z těchto košů je nejcennější Suttapitaka, tzn. Buddhovy sútry, nejstarší část učení, která pravděpodobně obsahuje části pocházející od samého Buddhy Siddharty. Jak poznamenává moderní advaitový mystik H. W. L. Púndža, "studium ve skutečnosti příliš nefunguje, protože většina textů nebyla psána s klidnou myslí, pomáhají pouze některé Buddhovy sútry" (volná citace).

Buddhismus definuje duchovní cestu jako "osmidílnou stezku". Nemluví o "osmidílné dálnici", což naznačuje, že ačkoli Buddhovo učení dnes olivňuje miliardy lidí, těch kdo mají duchovní cestu za hlavní cíl života, nebo aspoň za významný životní cíl, není tak mnoho. I když jde o "střední cestu", běžným lidským standardem jsou spíše různé extrémy. Střední cesta nerovná se pohodlnost, což může dnes být jeden z extrémů, Buddha Siddharta začal svoji duchovní cestu tím, že opustil pohodlí královského paláce.

OSMIDÍLNÁ CESTA JE SPRÁVNÉ:

1. chápání
2. myšlení
3. mluva
4. konání
5. živobytí
6. snažení
7. uvědomění
8. soustředění

Ad 1.: Správné chápání 4 vznešených pravd

o utrpení
o vzniku utrpení

o ustání utrpení,
o cestě vedoucí ke konci utrpení (tj. o osmidílné stezce)

Pravda o utrpení - utrpení je: zrození, stárnutí, nemoc, smrt, zármutek, nespokojenost, bolest, neštěstí, nepohodlí, spojení s nemilým, odloučení od milého, nedosažení chtěného.

Všechno je strastiplné, pomíjivé, neskutečné. Dokud to hluboce nechápeme, honíme se za fata morgánou. Většina lidí se takto honí v poušti za přeludem, místo aby "vykopali studnu" (tj. šli duchovní cestou "do vlastního nitra").

Příčinou utrpení je žádostivost, vedoucí k ulpívání, zaslepenosti a nenávisti, což vede ke znovuzrozování. Příčiny vzniku utrpení popisuje **řetěz závislého vznikání**. Jak konstatuje ve svých přednáškách Petr Pavlík (viz. www.lampa.cz), moderní západní psychologie a psychoterapie (asi počínaje Freudem) se začala blížit tomuto buddhistickému poznání, protože nalézá příčiny psychických problémů v podvědomí, např. v traumatických událostech v dětství, kterých si nejsme vědomi, ale ovlivňují naše chování. Tyto problémy se snaží zjišťovat a řešit psychoterapeutickými rozhovory a metodami. Buddhistickou "medicínou" je sebepoznání s pomocí meditace, která pracuje s podvědomím trochu jiným způsobem.

Buddhismus je cestou Poznání, cestou "duchovního probuzení", má tedy stejný cíl jako džňanajóga. Ve svém vrcholu dospívá až k nedvojnosti (advaitě). Tomuto pojetí odpovídá „střední nauka Nágárdžuny“, viz. esej Míly Tomášové „Džňánajóga“ v knize “Za čas a prostor“.

Jan Vachuda

VLASTNOSTI “DŽŇÁNINA“

Bhagavadgita Amritastakam: Osm nesmrtelných veršů v Bhagavadgítě
Charakteristiky džáňího (jñāni) podle Bhagavadgíty 12. kap., verš 13. - 19. (I snahy aspiranta).

Tabulka

Česky	Anglicky
Kdo je prost nenávisti, přítel všech bytostí, soucitný, bez sobectví či pocitu falešného já,... *(další charakteristiky*	One, who is not hateful to any being, friendly, compassionate, devoid of "mine"

níže) - takový člověk (oddaný), je mi drahý.	and "I", *(...)* such a devotee of mine is dear to me.
Verš 20.	
Ti, kdo následují tuto dharmu *(nauku, zákon, způsob života)* s vírou, se Mnou jako nejvyšším cílem - ti jsou Mi velmi drazí.	However, those, who follow this above-said immortal dharma with faith, with me as a supreme goal - those devotees are (also) very dear to me.

Charakteristiky ve verších 13. -19.

English	Sanskrt	Česky
One who hates no being	SARVA-BHUTANAM ADVESTA	Ten, kdo nemůže nikoho nenávidět
A Friend	MAITRAH	Přítel
A compassionate person	KARUNAH	Soucítí
Without the sense of "mine"	NIRMAMAH	Bez pocitu moje (připoutanosti a lpění na moje)
Without a separate sense of "I"	NIRAHANKARAH	Bez pocitu já (oddělenosti já)
Who is same in hardship and comfort	SAMA-DUKHA-SUKHAH	Stejný v podmínkách utrpení i radosti
One endowed with forgiveness	KSAMI	Ten, kdo odpouští
One who is ever content	SATATAM SAMTUSTAH	Spokojený za všech okolností
One whose mind is concentrated	YOGI	Soustředěný, koncentrovaný
One who is self controled	YATATMA	Psychická kontrola (usilovná i přirozená,

		spontánní psychická kontrola)
One who is of firm conviction	DRDHA-NISCAYAH	Pevného přesvědčení
One whose mind and intelect are fixed in Me	MAYYARPITA-MANO-BUDDHIH	Jehož mysl i intelekt jsou spojeny se Mnou
One from whom the world cowers not and who cowers not from the world	YASMAT NA UDVIJATE LOKAH LOKAT NA UDVIJATE CA YAH	Který se ničeho nebojí, a kterého se svět nebojí
One who is devoid of elation, non-forbearance, fear and anxiety	HARSAMARSA-BHAYODVEGAIH MUKTAH	Který je bez nadšení i nesnášenlivosti, strachu a úzkosti
One, who is devoid of desires	ANAPEKSAH	Bez přání (připoutanosti k přáním a očekáváním)
One who is pure	SUCIH	Čistý (myšlenky, pocity, postoje)
One who is efficient	DAKSHAH	Efektivní, výkonný
One who is impartial	UDASINAH	Nestranný, nezaujatý
One who is free from emotional pain	GATAVAYTHAH	Prostý psychické bolesti
One who has renounced all undertakings	SARVARAMBHA PARITYAGI	Ten, kdo se vzdal všech závazků
One who neither rejoices, hates, grieves nor desire	YAH NA HRSYATI NA DVESTI NA SOCATI NA KANKSATI	Ten, kdo se neraduje ani nenávidí, netruchlí ani netouží
One who has renounced the auspicious and the inauspicious	SUBHASUBHA PARITYAGI	Ten, kdo se vzdal příznivého i nepříznivého
One who views friend and foe, honor and dishonor, heat and cold, comfortable and discomfortable with equanimity	SAMAH SATRAU CA MITRA CA TATHA MANAPAMANAYOH SITOSNA-SUKHA-	Ten, kdo vidí přátele i nepřátele, čest i hanbu, teplo i zimu, příjemné i nepříjemné s vyrovnaností

	DUHKHESU SAMAH	
One who is free from attachment	SANGA-VIVARJITAH	Ten, kdo je volný od všech připoutaností
One who remain the same in the face of censure and praise	TULYA NINDA STUTIH	Ten, kdo zůstané stabilní při chvále i haně
One who is silent	MAUNI	Kdo je tichý (kdo umí přínosně mluvit)
One who is content with anything	SAMTUSTAH-YENA KENACIT	Kdo je spokojený s čímkoli
One who is homeless	ANIKETAH	Kdo je bez domova
One who is firm in knowledge	STIRAMATIH	Ten, kdo má pevné, neotřesitelné poznání

Zdroj: Ramakrishnananda Puri, Swami (2016): Amritastakam: A Vedantic inquiry into supreme devotion, Amritapuri, Kerala, India, 216 s.
Překlady Bhagavadgíty do češtiny se liší, viz. např. Sanitrák, J. (2008): Bhagavadgíta v českých překladech, Dingir, 3/2008, s. 78-80, http://dingir.cz/archiv/Dingir308.pdf

Srovnání s překladem
Rudolf Janíček, 1989,
http://probud.se/media/pdf/Bhagavadgita.pdf

13. Kdo nezná nenávist, kdo je přátelský ke všem bytostem, soucitný a nesobecký, kdo netouží po bohatství, kdo je klidný ve štěstí i v neštěstí,
14. kdo odpouští a má pevný cíl, kdo své myšlení a vědění zasvěcuje jen Mně - kdo je Mi takto oddán, je milovaným druhem Mým.
15. Kdo neruší své okolí a ani svým okolím se nedá rušit, kdo je zbaven strachu, závisti, palčivé touhy a žádostivosti - kdo je Mi takto oddán, je milovaným druhem Mým.
16. Kdo je nezávislý, čistý, bdělý, odpoutaný od všeho marného počínání a lhostejný ke strastem - kdo je Mi takto oddán, je milovaným druhem Mým.
17. Kdo nechválí sebe ani nehaní jiné, kdo je povznesen nad

smutek a radost, nad dobro a zlo - kdo je Mi takto oddán, je milovaným druhem Mým.
18. Kdo je stejně vlídný k příteli jako k nepříteli, stejně klidný ve cti jako v potupě, kdo nedbá horka ani chladu, radosti ani bolesti, kdo je věrný, ale ode všeho odpoutaný,
19. kdo rovnovážně přijímá chválu i hanu, kdo je mlčenlivý, spokojený, pevné mysli a kdo nalezl domov ve Mně - kdo je Mi takto oddán, je vskutku milovaným druhem Mým.
20. Ale nade vše milí jsou Mi ti věrní, kteří neustále žízní po nápoji Mé nesmrtelnosti a ve Mně hledají pramen nevysychající!"

Jarmila Plotěná

JAK ČLOVĚK HLEDÁ BOHA?

Hospodine, Ty jsi můj Bůh,
časně vstanu, abych Tě hledal
v zemi vyprahlé...
úryvek Žalmu 63

Skutečnost, že člověk svým životem vlastně neustále hledá Boha, si často lidé ani neuvědomují. Východisek pro toto hledání je při tom velmi mnoho. Indové tato východiska nazývají „paprsky božství“, jsou to cesty nebo způsoby, pomocí nichž se jednotlivý člověk ubírá duchovní cestou. Tyto „paprsky“ souvisejí s konkrétní lidskou povahou, neboť jaký je člověk, taková je i jeho cesta k Bohu a jsou ovlivněny situací a podmínkami života, v nichž se jednotlivec nachází. Při tom nejsou povaha člověka, jeho životní poměry, náboženská víra nebo ateismus, dostatek nebo nedostatek touhy po duchovním poznání nahodilé. A tak si lze povšimnout, že každý člověk hledá svým způsobem Boha, ať si toto hledání uvědomuje a činí tak vědomě nebo je popírá, většinou s přesvědčením, že si není vědom nějaké své touhy nebo motivace hledat „něco“, v co nevěří a o „čem“ se domnívá, že neexistuje. Avšak i tento názor je jednou z cest hledání Boha, jak např. jasně vyjadřuje stařec (mudrc) v nesmírně moudrém textu divadelní hry Rabíndranátha Thákura Král temné komnaty.

Dokonce situace zarytého ateisty, který s náboženskými názory přímo aktivně bojuje, může být jedním z východisek k počátku vědomého duchovního hledání, neboť takového člověka otázka existence Boha nenechává chladným a lhostejným a takový vášnivý popírač je svým způsobem neustále s touto závažnou otázkou v kontaktu, což v sobě obsahu-

je jistou dynamiku, napětí a komunikaci. A tak je možné, že taková vědomá negace je vlastně silným vztahem. Zde platí Ježíšovo že nedobré je nebýt ani studeným ani horkým, protože v případě lhostejnosti a duševní lenosti se s člověkem žádná vědomá změna k lepšímu nikdy stát nemůže.

Východiska nebo počátky vědomého hledání Boha si tak lze „pracovně“ rozdělit na tři základní, nejobvyklejší situace:

1. Člověk duchovně vlažný a lhostejný nebo vůči spiritualitě přímo vědomě nepřátelský si často bezděčně připraví situaci, pomocí níž může být „vyburcován“ či vyrušen, ze své dosud neochvějné jistoty, že jeho vnímání skutečnosti je jedině správné, že v podstatě „nic duchovního neexistuje a do jeho života nezasahuje“. Působením „přitažlivosti Středu“ (jak jsem si nazvala bezděčnost až nutnost duchovní cesty) se s člověkem může stát zásadní vnitřní změna působením nějaké silné události, otřesu v osobním životě nebo životě skupiny, nějaké náhlé „vypadnutí“ z běžně prožívaného dění prostřednictvím setkání s výraznou tragikou nebo štěstím, hrůzou nebo krásou, kdy ze Šavla se stává Pavel, jak popisuje biblický příběh Pavlovy cesty do Damašku.
2. Člověk nějakým způsobem toužící po změně ve svém životě v duchovním smyslu, tedy po změně, která je zásadní a není v běžném řádu věcí hmotného světa. Je otázkou, zda častější příčina této touhy pramení z nějaké krajní, zoufalé životní situace, kdy člověku nezbývá než hledat naději mimo materialistické chápání života, z dosahu těžce doléhajících událostí, bolestí a strastí nejrůznějšího druhu a původu nebo zda duchovní hledání přichází častěji v situaci přesycenosti a zklamání hmotnými nabídkami a požitky nebo za situace jistého druhu „vyhoření“ z přemíry práce a shonu ve snaze být úspěšným, uznávaným, bohatým apod. Je dokonce možné všechny tyto situace chápat jako východisko jediné, neboť ve všech těchto případech jde o prožitek jistého druhu strasti, strádání a bolesti, z čehož je v lidské přirozenosti snaha „hledat cestu ven“.
3. Třetí východisko se poněkud odlišuje od motivací vzniklých zdánlivě pod vnějším tlakem životních situací, neboť tímto počátkem duchovního hledání je zdánlivě bezdůvodná touha, často přítomná již od raného dětství, po návratu do blaženosti duchovního Domova nebo dokonce prožívání této blaženosti spon-

tánně jako matné vzpomínky nebo dokonce konkrétního přirozeného stavu při bdělém denním vědomí.

A tak jsme u otázky, jakého vlastně člověk hledá Boha. Ve své nejvnitřnější, často nepřiznané podstatě hledá Boha osobního, který je aktivně přítomen v lidské existenci, nikoli Boha teoretiků, kteří sice připouštějí nebo dokonce věří ve jsoucnost „Něčeho nad námi“, co je možno nazvat Kosmickou inteligencí, Přírodou, Zákonem, Bohem nebo jinak, ale vlastně nijak konkrétně a už vůbec adresně nepůsobí. Řídí sice Vesmír, přírodu a je také „přítomen v nitru člověka“, ale člověk z této přítomnosti vlastně nic pro svůj život nevyvozuje. Je To sice Zákonodárce nebo Zákon sám, ale z této víry člověk nevyvozuje existenci duchovních zákonů a jejich konkrétní působení v osobním životě.

Toto působení se projevuje zcela zřetelně a jasně těmito znaky:

Určitým druhem radosti, prožívání harmonie a štěstí, které nemají původ ani důvod v běžně chápané úspěšnosti v životě, v nějaké formě tzv. štěstí, výhry, zisku nebo požitku, ale jsou (alespoň občas, když ne trvale) přítomny jako tiší svědkové myšlení a jednání a tyto jsou jimi jakoby prodchnuty a posvěceny.

Projevuje se tzv. synchronicitou a jinými jevy v životních událostech jedné osoby nebo skupiny buď ojediněle a nevýrazně nebo dokonce v nápadném zřetězení událostí, kdy je možno jen obtížně takové situace označit za „nahodilé“ nebo „řízené náhodou“.

Projevuje se jinak, např. výraznou změnou povahy k lepšímu, změnou motivace směrem k altruismu, soucitu, nezištnosti, nebo prožitkem, že „všechno je živé, má duši nebo je vědomé“. Projevuje se poznáváním vnitřních souvislostí, uměleckou nebo vědeckou inspirací, harmonizací osobnosti a zejména Moudrostí uplatňovanou v praktickém životě.

Eva Švecová

KUŘÁTKO A MY

Po venkovském dvorku vesele běhalo kuřátko. Bylo radostné a spokojené. Do zobáčku vždy něco našlo, zrní, v misce vodu, u plotu zelené a v hlíně občas žížalu a když pršelo, mělo se kde schovat. Sílilo, narostla mu nová peříčka a když kouklo na dospělé slepice mohlo si domyslet, co vše na kuřátko čeká. Snášení vajec, pozornost kohouta, a možná bude vodit i malá kuřátka. Jenže kuřátko nemohlo "vědět", protože onu schopnost přemýšlení nebo představ nevlastnilo, byly do něho vloženy pouze instinkty a pudové pohnutky. Snad proto bylo tak bezstarostné a veselé.

To člověk je oproti zvířatům daleko bohatší. Může myslet, plánovat, tvořit dle svých představ, no prostě, je to sto a jedna. A proto také hned, jakmile pozná, že si život může plánovat, že se na něj může po všech stránkách řádně připravit, pustí se do díla. Začíná plánovitě, postupně.

Studium toho, co jej zajímá, dále zaměstnání, hodně veliký výdělek, auto, dům, a pak také jeho nová, vlastní rodina, děti ... jak se již těší ... Jenže, ouha, nepovedlo se. Jak to? Ze svých nejnádhernějších představ, z kterých si náš človíček postavil životní domeček, nic nezbylo. Brzy totiž zafoukal silnější životní nelaskavý vítr a domeček se sesunul, jako by byl z karet. Oplakal to.

Věřil však ve svou sílu, dovednost, a proto si plánoval životní domeček nový, trochu jiný a pevnější, doufal a čekal. Po čase však se prohnal kolem životního domku silný vichr, narušil stavbu domečku zrovna v nejslabším místě a ten se opět odporoučel k zemi.

Zdrceně uvažoval a konečně přišel na to, že není tak všemocným pánem nad sebou i nad svými domečky jak si myslel a že i jiné lidi postihují takové nehody či nezdary. Začal se domnívat, že má málo znalostí, tedy, že je lépe zvýšit si své IQ. V naději na úspěch začal číst, studovat různé praktické vědecké směry, dokonce i filosofii, nepohrdl ani knihami o síle myšlení. Zdokonaloval se i v nových životních uspořádání svých domečků z představ, ale stále to nebylo ono. V tom posledním byl sice již dosti krytý, ale zato se málem udusil z pevné hradby vědomostí a různých svých dedukcí. Byl otužilejší a statečnější při nějakém rušivém řádění živlů, ale stále viděl svou slabost a nedokázal se lehce vyrovnat s životními ztrátami. Uvnitř jeho těla vznikaly varující emoce, necítil se zdráv ani spokojen. Přitom viděl, že jsou jedinci, kteří jsou daleko silnější vůči nepřízni osudu, nežli on sám. Začal pozorovat, uvažovat, žádal o podrobnější popis Boha, o němž slyšel hovořit, slyšel o povrchnosti i hloubce víry, o lásce Boží, o důvěře k Němu a tak podobně.

Vzpomněl na víru babiček, a naopak na nevíru rodičů, kteří odložili Boha v zapomenutí, jako záležitost nemající v dnešní moderně co dělat. On sám ani nevěděl, zda se Boha zřekl, nebo Bůh se zřekl jeho a do této nepohody onemocněla těžce jeho dcerka. Nyní by mu velmi přišla vhod víra babiček. Rád býval sám, přemýšlel a začala se v něm uskutečňovat nějaká změna. Vnímal pocity, které nikdy neznal a některé nedovedl ani pojmenovat, byla to pokora, kajícnost, radost, naděje. Jak tak ležel v tom svém, bunkru podobném domečku a díval se do stropu, tu se mu zazdálo, že něco z něj proudí nahoru skrze zeď, něco co mu vhání slzy do očí, a pak zase něco proudí shora přes vybudovanou hradbu k němu a dodává mu klid v srdci a z něho sílu k nové, neznámé budoucnosti.

Co může být natolik jemné, že se to prodere tak pevnou hradbou vědomostí a dosavadních zkušeností a při tom tak silné, že pozvedne ubohou duši, doslova ležící v prachu, zahřeje ji a občerství? Nic jiného, nežli Boží láska, slitovná, milosrdná. A kdo ji pociťuje, ten ji má a tím má vše.

Připomeňme si osud N. F. Čapka - jednoho ze zakládajících členů Českého náboženského sdružení Unitarie Čapka. Byl tak odevzdán do vůle Boží, do Jeho a své nekonečnosti, do Jeho lásky, že mohl vyjádřit stav své mysli v očekávání své smrti a napsat v básni Mojí zlaté Zoře“:

“Mě stojí za to žít
a statečně se bít
za ideály svaté.
Jen dujte, dujte větry,
do mého těla vatry,
mou duši nezdoláte.
„Ať si tělo zabijí, ale mého
ducha zabít nemohou.“

Každý však není tak silný, nedokáže pustit se zřetele zcela jednoduše pouto svého těla, odevzdání se do vůle Boží se mu jeví jako něco velice riskantního a dobrovolně nechce toto pouto narušit. Nastává boj mezi duchem a tělem, mezi nimiž se nachází duše a může se vždy rozhodnout, jak chce myslet, konat, k čemu nebo ke komu se přiklonit. Vyhledává i různé alternativy, kterými by si mohl situaci zlehčit, je však nutno pamatovat, abychom se příliš nevzdálili Cesty lásky do Bohem nám stanoveného konečného cíle.

A to je právě ten veliký rozdíl mezi kuřátkem a člověkem. Ta složitost a ta různost lidského způsobu jednání. Je však možno postřehnout, že lidé jednoduššího rázu, nepoužívající složitějšího myšlení v kritických chvílích s výhledem na budoucnost, a to z nedostatku schopností, nebo naopak lidé z plné odevzdanosti do Boží vůle a pokory vůči Němu, který chce pro nás vždy vyšší a hodnotnější cíle, nežli si my můžeme představovat, se vždy snáze přenesou přes vysoké úskalí nepohody, či bolesti.

A tak pro ty, kteří jsou na Cestě, bojují ale jsou zatím ještě slabí, lehce mohou podléhat tlaku přesile nezdaru, tak právě pro ty je zde příběh a ověřená rada:

Jako mladá jsem si stěžovala velice na trpký život, a nemohla jsem se s ním smířit. Jeden nezdar za druhým. Má moudrá kmotřenka mi poradila: „Nesmíš žít ve třech.“ Nerozuměla jsem a málem jsem se na ni rozhořčeně obořila. Ona mi však vysvětlila, že to znamená „Já sama jsem ta první osoba, dále je to předmět nespokojenosti, ať osoba či situace, a jako třetí - moje představa, jak by to mělo být." Byla jsem překvapena.

Ale když jsem to zkusila, zjistila jsem, že to funguje. Jakmile jsem upustila od očekávaných představ, jakmile jsem se jich přestala křečovitě

držet, začala jsem volněji dýchat. Postupem času, i studiem teorie a praxe jsem zjistila, že to vše jsou vlastně zkoušky a jsou vždy tam, kde jsme nejslabší. Pusťme představu ze své mysli, smiřme se s tím, co je. U vědomí toho, že je to dopuštěno. Můžeme si pomoci rozumem, na to jej máme, ale nad tím vším má být vědomí vysokého životního cíle. Neboť platí, že pokora je to hlavní, čím můžeme Otci dokázat, že Ho milujeme. Pokusme se.

Magdaléna Pulicarová

MINIHISTORKA

Dne 26.4.2019 jsem se vydala do Prahy na různé výstavy a za svojí mladší sestrou.
Šly jsme jednou z holešovických ulic a najednou jsem viděla "cosi":
„To je obrovský motýl!" vykřikla jsem.
„To vypadá jako kolibřík", žasla sestra.
„Já se jdu podívat", řekla jsem a přeběhla ulici, kde to "cosi" poletovalo nad tam před obchodem vyloženou zeleninou.
„Ježišmaria, to je snad netopýr!", volala jsem na sestru. Ta už přibíhala taky.
Byl to přeci jen motýl, ale obrovský a nádherně zbarvený. Evidentně žádný "našinec", určitě exotického původu.
„Kde se tu vzal?"
Chtěla jsem si ho prohlédnout, užít, pozorovat, uvažovat ...
Sestra popadla foťák a bleskově na motýla vyrazila. Ten se samozřejmě lekl a vletěl do obchodu, kde okamžitě zmizel.
Objevil se ale apatický prodavač s podivně prázdným pohledem.
Sestra vysvětlila co se děje, že mu do obchodu vletěl veliký motýl.
„Neviděl, nevim, nezajima, zajímá jen obchod."
„Byl ale tak nádherný!", řekla jsem mu.
Za tím prázdným pohledem se objevil záblesk uvažování.
A to je všecko ...

Ivo Koukol

SNI SNY

Na Unitarii Brno jsem měl přednášku na téma: “Sni sny a lucidní sny“. Bylo konstatováno, že mozek muže má váhu asi 1 400g a mozek ženy 1 300g a dále se liší spojením hemisfér. Počet buněk – neuronů je v mozku jednoho člověka větší než počet všech lidí na planetě Zemi. Neuronů jsou různé druhy, které tvoří neuronovou síť.

Ta je utvářena propojením neuronů, které se větví jako větve stromů. Z nervové buňky vychází tzv. axon (pichton), nejtlustší a nejdelší vlákno, které vede vzruchy z buňky do dalších buněk. Naše vnímání okolního světa se odráží ve snech. Byla vznesena otázka, zda naše smyslové myšlení a sny jsou pouze “digitální“.

Byla popsána měření EEG při různých externích podnětech, dále REM fáze spánku a tzv. lucidní snění – vědomé ovlivnění řízení snů.

V uvedené přednášce byla zmíněna spánková laboratoř a možnost předcházení vážných chorob měřením (např. EEG, EKG, ...). Přednáška navazovala na přednášku pana V. Zouhara “Spánek a vývoj snů“.

Na závěr byla diskuse o významu lucidního snění.

Radovan Lovčí

VZPOMÍNKA NA BRATRA GABRIELA

Ing. Jiří Gabriel (1. 12. 1944 – 17. 10. 2018) patřil k čelným postavám české Unitarie po bezmála tři desítky let. Angažoval se v Pražské obci unitářů již v 90. letech 20. století. V období následujícím po návratu právoplatného unitářského vedení do budov v Karlově a Anenské ulici v Praze (tj. po roce 2000) pak zastával v NSČU dvě z jejích nejvyšších funkcí. Opustil své civilní zaměstnání a v letech 2002–2007 působil coby placený místopředseda celé Unitarie a mezi roky 2003–2006 navíc řídil jako předseda pražskou unitářskou obec. Po rezignaci Ivy Fišerové na úlohu předsedkyně NSČU v roce 2006 (kterou zastávala od roku 2005 po odchodu RNDr. Ladislava Pivce z daného postu) se stal z pozice místopředsedy NSČU fakticky řídící hlavou unitářské společnosti. V roce 2007 byl zvolen řádným předsedou NSČU a v této funkci setrval (po opakovaných volbách) až do roku 2015, kdy se mu blížil 71. rok života.

Jiří, jenž byl starým mládencem, věnoval Unitarii a jejím provozním a organizačním záležitostem prakticky veškerý svůj čas, nezřídka i o víkendech. Jezdil též po republice a pečlivě navštěvoval jednotlivé obce i jejich valná shromáždění či významnější akce.

Sám ani nepočítal, že by se unitářským věcem věnoval tolik let, a často na úkor jiných svých aktivit (býval kdysi například vynikajícím recitátorem pražské Violy). Občas zvažoval předčasný odchod do důchodu a původně nepředpokládal, že bude ve své funkci přesluhovat řadu let ještě v penzijním věku. Ale situace v Unitarii byla taková, jaká byla. Měli jsme napříč republikou občas i mladší a schopné kandidáty do vedení, jenže ti postrádali potřebnou většinovou podporu, aby mohli být zvoleni do předsednické funkce (či ustaveni do jiné ústřední pozice v „Karlovce“). Jiřímu tak nezbývalo, nežli pokračovat ve svém předsednictví dál. Bral to vždy jako určitou osobní oběť pro Unitarii.

Byl respektován pro své diplomatické schopnosti a umění otupovat hrany, nejednat konfrontačně a vést nejrůznější schůze i jednání klidně, zasvěceně a nekolizním způsobem. Uměl spojovat a svým stylem jednání bránit možným rozkolům. To byly zásadní devizy, pro které byl opakovaně volen a oceňován i přesto, že původně plánoval „předsedovat“ Unitarii mnohem kratší dobu a k pokračování ve funkci musel být opakovaně přemlouván. Zároveň už ale byl ve věku, kdy postrádal dostatek sil k řešení některých palčivých praktických a ekonomických otázek (spojených také a nejenom s odlukou církve a státu) a k zásadním vnitřním reformám NSČU, což jsme si všichni rovněž uvědomovali, včetně jeho samého. Revoluční změny již osobně provádět nechtěl – vnímal je jako úkol pro své mladší nástupce.

Této role se nakonec v roce 2015 zhostila Jiřího následnice a spolupracovnice dr. Kristýna Kolajová Ledererová. Ta získala dostatečnou volební podporu a z pozice nově zvolené předsedkyně NSČU odstartovala procesy různých nutných a leckdy radikálních proměn, které i dnes aktuálně řešíme, zvláště v rovině ekonomické, v souvislosti s potřebou většího samofinancování obcí, výší duchovenských úvazků apod.

S Jiřím jsme měli dlouholetý kolegiální vztah, i když jsme se občas v některých otázkách také neshodovali. Vážil jsem si jeho diplomatického taktu i podpory pro obnovu činnosti obcí v Liberci, Jablonci či Ostravě. Ta byla zprvu opatrná. Bylo třeba překonat určitý osten nedůvěry vážící se k 90. létům, kdy se Unitaria ocitla ve vnitřních sporech a byla dočasně rozdělená na 2 části. Ale když spolu s dalšími našimi členy překonal určité obavy a více se lidsky sblížil s unitáři z řečených lokalit, zařadil se mezi ty, kdo následně podporovali znovuustavení zde dříve fungujících unitářských obcí. Snažil se dále různými cestami podporovat husitského expatriarchu ThDr. Jana Schwarze, jenž u nás po několik let duchovensky působil, nežli v období následujícím po svém nečekaném těžkém zranění

a delším nemocničním pobytu toto své kazatelské působení ukončil. Jiří si byl vědom faktu, že Honza je výborným kazatelem a dokáže s sebou přivést do Unitarie desítky nových tváří, kteří mohli naší malé společnosti vlít nový vítr do žil – a podle toho i mezi léty 2005–2009 jednal.

Osobně mu též děkuji za podporu pro mé historické psaní, kdy mi občas umožnil víkendový pobyt na již zrušených unitářských ubytovnách, kam mi půjčoval jak některé anglickojazyčné knihy, tak hlavně kartony s unitářským archivem. Bohužel rozepsanou knihu o Máje a Bohdaně Čapkových jsem zatím nestačil dokončit, protože mi v posledních letech bránilo mimo jiné přetížení v bývalé práci, která mi přetékala i do víkendů a dovolených (jež jsem chtěl věnovat nutnému bádání i ve státních archivech, kam ale člověka o neděli nikdo nevpustí) a kvůli novému uplatnění musím nyní řešit jiné historické texty a aktivity. Tím se Jiřímu i všem čekatelům omlouvám. Ale protože vím, že duševní život smrtí nekončí, tak ani v nejmenším nepochybuji o tom, že by se Jiřího duše v budoucnu o vydání mé (nyní ještě rozepsané) knihy nedozvěděla.

Uplynulá tři léta trávil Jiří spíše v ústraní, ale podle možností se zapojoval občasnými příjezdy do života plzeňské obce, jejímž se stal členem a jíž byl nápomocen svými radami při úpravách a tvorbě různých celounitářských dokumentů. V posledním roce kontakt s OUP omezil. Když jsem s ním hovořil naposledy někdy na přelomu jara a léta 2018 telefonicky, ozval se mi z rodného Šumperku, kam kdysi dojížděl pravidelně za svou starou maminkou. Byl upoutaný k lůžku a trápila jej podle vlastních slov značná bolest v kloubech, i přes ordinovanou léčbu a užívané prostředky proti bolesti.

Zvali jsme ho s Luďkem k nám, až mu zas bude lépe. Později se odmlčel i telefonicky a pokusy o jakýkoli kontakt s ním se ukázaly jako marné. Nereagoval ani na pozvánku na zářijovou unitářskou slavnost ku 100 letům republiky na pražském Chodově. Dost možná, že pod vlivem silných léků i nepříjemné a bolestivé nemoci už na výzvy ke kontaktu ani reagovat nechtěl – chyběly mu k tomu potřebná síla, chuť i energie. To lze plně chápat. Bohužel však nikomu z Unitarie nezanechal kontakty na své příbuzné, které měl v zahraničí (mělo jít o sestřenice), v Plzni i na Moravě. O jeho skonu ze 17. října 2018 v Šumperku jsme se tak po pracném pátrání dozvěděli teprve v únoru 2019.

Sám byl přitom starý mládenec, jak již zaznělo výše. Nikdy se neoženil, třebaže občas žertoval o svých zkušenostech s ženitbou, kdy mu agilní okolí leckdy iniciativně vybralo vhodnou nevěstu, ba i ekonomicky a společensky výhodnou partii, která se mu však nezamlouvala. Snad svo-

ji spřízněnou duši nikdy nepotkal, anebo ano – a ta dala přednost jinému muži. S tím se nám nikdy v obci nesvěřil a zřejmě se s takovou věcí ani řadě z nás svěřovat nechtěl. A jako jiní svobodní lidé věnoval svůj čas, který by jinak trávil s rodinou, svým různým zájmovým aktivitám, a v posledních dekádách především Unitarii.

Občas jsem se s Jiřím přel o různých praktických otázkách, které se z mého pohledu v NSČU dostatečně neřešily, například o veřejné propagaci společnosti a jejího snažení. Jiří měl na celou věc svůj osobitý názor. Vzpomínal při tom na léta svého mládí, kdy byl milovníkem filmů a kvůli zajímavému filmovému dílku byl ochoten vyrazit jako kluk ze Šumperka klidně až do Prahy, i dál, ať jej to stálo jakoukoli námahu. „Nejde jen o kvantitu akcí, ale také o kvalitu," zdůrazňoval opakovaně. „Když budeme mít co nabídnout veřejnosti a bude to dobré, nebudeme potřebovat žádnou zvláštní reklamu. Ta přijde sama, i díky šeptandě našich hostí. A bude dost hlav v Unitarii a budeme dostatečně viditelní a slyšitelní i veřejně. A lidé se seberou a pojedou pak jako kdysi já v klukovských létech přes celou republiku jen proto, aby se s takovým společenstvím setkali nebo poznali tamního kazatele. Ale to už je i na vás v obcích, jak se budete snažit." A touto parafrází Jiřího slov končím svůj příspěvek.

Radovan Lovčí

Daniel Novotný

PEGÁSEK ČERVEN 2019

diskotéka Samsaro

na diskotéce jménem Samsaro
se svíjí mraky bytostí
ohlušených hudbou
oslepených efektními efekty
každá doufá
že To Oné Opravdové Terno
čeká právě za rohem
(v budoucnosti
hledají to v budoucnosti
to je ten error)
tiše tam občas projde Nirvána
ptá se "smím prosit?"
"ne, my si chceme
ještě hrát..."

samovar

vytvořil jsem si
strast
a pak jsem se divil
že tam je

smysl pro humor

poustevník
se ptal Boha
na účel života, vesmíru a vůbec
narazil na ironii osudu
a začal se smát:
měl tedy humor
pro smysl

ráno

vychází slunce
co vidět nebylo, náhle hází stín

moonchild

měsíc odráží
sluneční světlo
pro děti noci

Bůh a smysl pro humor

Bůh má smysl pro humor
pouze, jakožto vševědoucí,
zná předem
pointu každého vtipu

hříčka

hodil jsem kostkou
bylo jedno, jaké číslo padlo:
vyhrál jsem svět

o beráncích

v dnešní době
musejí chodit beránci
v rouše vlčím

velká říjnová lodní revoluce

loď ztroskotala
narazila na útesy
týden předtím
řadoví námořníci
uskutečnili revoluci:
podařilo se jim svrhnout
kapitánismus

20.5.2019

nastoupený v prázdné polní
došel jsem
na konec Boha

průkazka

to jsem zase jednou chodil po vodě
a šel kolem auditor reality:
"co to má znamenat?
to nemůžete!"
zalovil jsem v kapse
a ukázal mu průkazku
"aha, to je v pořádku, jděte dál."
dobrá věc mít tuhle
básnickou licenci

tajemství

žiji jako poustevník
v plnosti dnů
vysoko v horách
chodí za mnou
chudí i bohatí
mocní i nemocní
aby získali moje
tajemství
ale já nemám
žádná tajemství:
to jenom vítr fičí
z jednoho kamene
na druhý

PROGRAM NA ČERVEN 2019

„Unce praxe je cennější, než tuna teorie“

Úterky 17:30 až 19:30 Staňkova 18a

4.6. 11.6. 18.6. 25.6.
ZPĚV duchovních písní a manter, MODLITBA, zdravotní rozcvička

STŘEDY 17:00 až 19:00 Staňkova 18a

5.6. *Ivo Koukol* - **SNI SNY A LUCIDNÍ VIDĚNÍ.**

12.6. *Otmar Habrle* - **HENRY DE TOULOUSE LAUTREC**
dobrodružství života malíře

19.6.*Ing. Zdeněk Bednář* - **LÉČENÍ PŘÍRODNÍ ENERGIÍ**

30.1. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná*
SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ.

Pátky **17:00 až 19:00 Staňkova 18a**

7.6. *Rev. Jarmila Plotěná* – **“KDYŽ SE OBYČEJNÝM LIDEM DĚJÍ NEOBYČEJNÉ VĚCI“** aneb **procházka krajinami duše**

14.6. *Ivo Vohánka* **– KABALLA A TAJEMSTVÍ PŮVODU SLOV**

30.1. LETNÍ PEGÁSEK – ČLOVĚK A PLANETA ZEMĚ
autorský večer (autoři vítáni)

28.6. KVĚTINOVÁ SLAVNOST BRNĚNSKÝCH UNITÁŘŮ – KE KOŘENŮM SLOVANSTVÍ

Místo a čas: **Hotel Morávka** (pod AZ Towerem), od **17:00**

Zpěv členky ND Brno VĚRA BAKALOVÁ a MARIE SEDLÁČKOVÁ

VERNISÁŽ obrazů LENKY HAVLÍKOVÉ a JARMILY PLOTĚNÉ

Vstupné je dobrovolné

PROGRAM NA ČERVENEC 2019

PÁTKY 17:00 až 19:00 Staňkova 18a, (pokud nebude uvedeno jinak)

5.7. *Státní svátek (program se nekoná)*

12.7. *Rev. Mgr. Jarmila Plotěná:* **MISTR JAN HUS:**
"O POSTAČITELNOSTI ZÁKONA BOŽÍHO

19.7. NAŠE LETNÍ DUCHOVNÍ ČTENÍ - setkání nad knihami

26.7. **TAJUPLNÁ MÍSTA BRNA**
SPOLEČNÁ VYCHÁZKA A SETKÁNÍ V ČAJOVNĚ
SRAZ V 17:00 NA HLAVNÍM NÁDRAŽÍ POD HODINAMI

Obr. 3. Slunečnice

https://brno.unitari.net
email: unitaria.brno@seznam.cz

Vydává Obec unitářů v Brně.
Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Bc. Daniel Novotný,
Ing. Dalibor Halouzka, Ing. Pavel Sedlák
Za obsah článku nese odpovědnost jeho autor.
MK ČR E 16083